

HOTĂRÂREA CURȚII

DIN 13 DECEMBRIE 1979¹

Liselotte Hauer

împotriva Land Rheinland Pfalz

**(cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare,
introdusă de Verwaltungsgericht din Neustadt)**

„Interzicerea de noi plantații de viță de vie”

Cauza 44/79

În Cauza 44/79,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Verwaltungsgericht (Tribunalul administrativ) din Neustadt an der Weinstraße pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

LISELOTTE HAUER, cu domiciliul în Bad Dürkheim,

și

LAND RHEINLAND-PFALZ (Landul Renania-Palatinat),

unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolului 2 din Regulamentul nr. 1162/76 al Consiliului din 17 mai 1976 privind măsurile de adaptare a potențialului viticol la nevoile pieței, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 2776/78 al Consiliului din 23 noiembrie 1978, cu privire la articolul 1 din Gesetz über Maßnahmen auf dem Gebiete der Weinwirtschaft - Weinwirtschaftsgesetz (legea germană privind măsurile în domeniul economiei vitivinicole),

CURTEA,

constituită din H. Kutscher, președinte, A. O’Keeffe și A. Touffait, președinți de cameră, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans și O. Due, judecători,

avocat general: F. Capotorti
grefier: A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

¹ Limba de procedură: germana.

1 Prin Ordonanța din 14 decembrie 1978, primită la Curte la 20 martie 1979, Verwaltungsgericht din Neustadt an der Weinstraße a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, două întrebări preliminare referitoare la interpretarea Regulamentului nr. 1162/76 al Consiliului din 17 mai 1976 privind măsurile de adaptare a potențialului viticol la nevoile pieței (JO L 135, p. 32), modificat prin Regulamentul nr. 2776/78 al Consiliului din 23 noiembrie 1978 (JO L 333, p. 1).

2 Din dosar rezultă că la 6 iunie 1975, reclamanta în acțiunea principală a cerut administrației competente a Land Rheinland-Pfalz autorizația de a planta viță de vie pe un teren aflat în proprietatea sa în regiunea Bad Dürkheim. Această autorizație i-a fost inițial refuzată, datorită faptului că, în conformitate cu normele legislației germane aplicabile în domeniu, și anume Legea privind sectorul vitivinicol (Weinwirtschaftsgesetz) din 10 martie 1977, parcela respectivă nu era considerată ca fiind corespunzătoare pentru cultivarea viței de vie. La 22 ianuarie 1976, partea interesată a contestat această decizie. Chiar în perioada în care această contestație era în discuția administrației competente, a fost adoptat Regulamentul nr. 1162/76 din 17 mai 1976 al cărui articol 2 interzice, pentru o perioadă de 3 ani, orice plantare nouă de viță de vie. La data de 21 octombrie a aceluiași an, autoritatea administrativă a respins contestația din două motive: pe de o parte, caracterul necorespunzător al terenului și, pe de altă parte, interdicția de a planta rezultând din regulamentul comunitar menționat.

3 Deoarece persoana interesată a introdus o acțiune la Verwaltungsgericht, autoritatea administrativă, în urma unor expertize efectuate pe strugurii recoltați în același perimetru și ținând seama de o tranzacție încheiată cu diverși alți proprietari ai parcelelor vecine cu cea a reclamantei, a admis că terenul reclamantei poate fi considerat corespunzător pentru cultivarea viței de vie, în conformitate cu normele minime stabilite de legislația națională. În consecință, autoritatea administrativă s-a declarat dispusă să acorde autorizația încă de la sfârșitul perioadei de interdicție a unor plantații noi, impusă de reglementarea comunitară. Rezultă astfel că litigiul între părți se referă în continuare exclusiv la probleme de drept comunitar.

4 În ceea ce o privește, reclamanta în acțiunea principală consideră că autorizația solicitată ar trebui să-i fie acordată, datorită faptului că dispozițiile Regulamentului nr. 1162/76 nu s-ar aplica în cazul unei cereri depuse cu mult timp înainte de intrarea în vigoare a acestui regulament. Chiar presupunând că regulamentul se poate aplica în cazul cererilor depuse înainte de intrarea sa în vigoare, dispozițiile sale tot nu i-ar putea fi opozabile reclamantei, deoarece ele ar aduce atingere dreptului său de proprietate și dreptului de a-și exercita în mod liber profesia, garantate de articolele 12 și 14 din Legea fundamentală a Republicii Federale Germania.

5 Pentru a soluționa această contestație, Verwaltungsgericht a formulat două întrebări, după cum urmează:

1. Regulamentul nr. 1162/76 al Consiliului din 17 mai 1976, modificat prin Regulamentul nr. 2776/78 al Consiliului din 23 noiembrie 1978, trebuie să fie interpretat în sensul că articolul 2 alineatul (1) se aplică și cererilor de autorizație pentru noi plantații viticole, care au fost deja depuse înainte de intrarea în vigoare a acestui regulament?

2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1162/76 trebuie să fie interpretat în sensul că interdicția de a acorda autorizații pentru noi plantații pe care o enunță - făcând abstracție de excepțiile menționate la articolul 2 alineatul (2) din regulament - se aplică în mod general,

adică, mai precis, independent de problema caracterului necorespunzător al terenului, care este reglementată la articolul 1 alineatul (1) teza a doua și la alineatul (2) din Weinwirtschaftsgesetz (Legea germană privind sectorul vitivinicol)?

Cu privire la prima întrebare (aplicarea în timp a Regulamentului nr. 1162/76)

6 Reclamanta în acțiunea principală arată în această privință că cererea sa, depusă la administrația competentă încă de la 6 iunie 1975, ar fi trebuit să ducă, în mod normal, la o decizie în favoarea sa înainte de intrarea în vigoare a regulamentului comunitar, în cazul în care procedura administrativă și-ar fi urmat calea firească și în cazul în care administrația ar fi recunoscut, fără întârziere, că parcela sa este corespunzătoare pentru cultivarea viței de vie, în conformitate cu cerințele legii naționale. Ar trebui să se țină seama de această situație pentru aplicarea în timp a regulamentului comunitar, cu atât mai mult cu cât producția vitivinicolă respectivă nu ar fi avut nicio influență semnificativă asupra condițiilor pieței, ținând seama de perioada de timp care se scurge între realizarea unei plantații viticole și intrarea sa în producție.

7 Argumentele prezentate de reclamanta în acțiunea principală nu pot fi reținute. Într-adevăr, la articolul 2 alineatul (1) paragraful al doilea din Regulamentul nr. 1162/76 se prevede în mod expres că statele membre nu vor mai acorda autorizații pentru plantații noi „de la data intrării în vigoare a prezentului regulament”. Referindu-se la actul de autorizare, această dispoziție înlătură posibilitatea de a lua în considerare momentul în care a fost introdusă o cerere. Ea arată intenția de a asigura un efect imediat regulamentului, în asemenea măsură încât chiar exercitarea dreptului de plantare sau de replantare, dobândit anterior intrării în vigoare a regulamentului, se suspendă în perioada de interdicție, prin efectul articolului 4 din același regulament.

8 Astfel cum se afirmă în al șaselea considerent din preambul, în ceea ce privește ultima dispoziție, interzicerea de noi plantații este impusă de un „interes public peremptoriu”, constând în frânarea supraproduției de vin în Comunitate, în restabilirea echilibrului pieței și în prevenirea formării de excedente structurale. Rezultă astfel că Regulamentul nr. 1162/76 urmărește o blocare imediată a extinderii plantației viticole existente. Prin urmare, nu se poate admite o excepție în favoarea unei cereri depuse înainte de intrarea sa în vigoare.

9 Prin urmare, trebuie să se răspundă la prima întrebare că Regulamentul nr. 1162/76 al Consiliului din 17 mai 1976, modificat prin Regulamentul nr. 2776/78 din 23 noiembrie 1978, trebuie să fie interpretat în sensul că articolul 2 alineatul (1) al acestuia se aplică și cererilor de autorizare de noi plantații de viță de vie, depuse înainte de intrarea în vigoare a primului regulament.

Cu privire la cea de-a doua întrebare (sfera de aplicare materială a Regulamentului nr. 1162/76)

10 Prin cea de-a doua întrebare, Verwaltungsgericht solicită Curții să hotărască dacă interdicția de a acorda autorizații pentru noi plantații, prevăzută la articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1162/76, se aplică în mod general, adică dacă ea se referă și la terenurile recunoscute ca fiind corespunzătoare pentru cultivarea viței de vie, în conformitate cu criteriile aplicate de legislația națională.

11 În această privință, textul regulamentului este explicit, prin aceea că articolul 2 interzice „orice nouă plantație”, fără să facă distincție între calitatea solurilor respective. Atât din text, cât și din obiectivele urmărite de Regulamentul nr. 1162/76, rezultă că interdicția trebuie se

aplice noilor plantații, independent de natura solurilor și de clasificarea acestora, în conformitate cu legislația națională. Regulamentul urmărește, într-adevăr, astfel cum rezultă în special din al doilea considerent al preambulului său, să pună capăt supraproduției viticulturii europene și să restabilească, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, echilibrul pieței. Doar articolul 2 alineatul (2) din regulament admite câteva excepții de la generalitatea interdicției prevăzute la alineatul (1) din același articol, dar este de necontestat că niciuna dintre aceste excepții nu se aplică în speță.

12 Prin urmare, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1162/76 trebuie să fie interpretat în sensul că interdicția de a acorda autorizații pentru noi plantații pe care o enunță - făcând abstracție de excepțiile menționate la articolul 2 alineatul (2) din regulament - se aplică în mod general, adică, în special, independent de problema de a ști dacă un teren este sau nu corespunzător pentru cultura viței de vie, în conformitate cu prevederile unei legi naționale.

Cu privire la protecția drepturilor fundamentale în ordinea juridică comunitară

13 În ordonanța sa de trimitere, Verwaltungsgericht afirmă că în cazul în care Regulamentul nr. 1162/76 ar trebui interpretat în sensul că el stabilește o interdicție de aplicare generală, astfel încât să se aplice chiar și solurilor corespunzătoare culturii viței de vie, această prevedere ar trebui să fie considerată, eventual, ca inaplicabilă în Republica Federală Germania, datorită unei îndoieli care ar exista cu privire la compatibilitatea sa cu drepturile fundamentale garantate de articolele 12 și 14 din Legea fundamentală, privind dreptul de proprietate, respectiv libera exercitare a activităților profesionale.

14 Astfel cum a afirmat Curtea în Hotărârea sa din 17 decembrie 1970, *Internationale Handelsgesellschaft* (Culegere 1970, p. 1125), întrebarea privind o încălcare eventuală a drepturilor fundamentale de către un act al instituțiilor Comunităților nu poate fi apreciată altfel decât în cadrul dreptului comunitar însuși. Introducerea de criterii de apreciere speciale, referitoare la legislația sau ordinea constituțională a unui anumit stat membru, datorită faptului că ar aduce atingere unității materiale și eficacității dreptului comunitar, ar duce inevitabil la ruperea unității pieței comune și la punerea în pericol a coeziunii Comunității.

15 Curtea a subliniat, de asemenea, în hotărârea menționată și, ulterior, în Hotărârea din 14 mai 1974, *Nold* (Culegere 1974, p. 491), că drepturile fundamentale fac parte integrantă din principiile generale ale dreptului, a căror respectare o asigură; protejând aceste drepturi, Curtea este obligată să se inspire din tradițiile constituționale comune statelor membre, astfel încât nu pot fi admise în Comunitate măsuri incompatibile cu drepturile fundamentale recunoscute de constituțiile acestor state; că instrumentele internaționale privind protecția drepturilor omului, la care statele membre au cooperat sau au aderat, pot furniza, de asemenea, indicații de care ar trebui să se țină seama în cadrul dreptului comunitar. Această concepție a fost ulterior recunoscută de către Declarația comună a Parlamentului European, a Consiliului și a Comisiei, din 5 aprilie 1977, care, după ce a amintit jurisprudența Curții, se referă, pe de o parte, la drepturile garantate de constituțiile statelor membre și, pe de altă parte, la Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale din 4 noiembrie 1950 (JO 1977, C 103, p. 1).

16 În aceste condiții, îndoielile manifestate de Verwaltungsgericht cu privire la compatibilitatea dispozițiilor Regulamentului nr. 1162/76 cu normele referitoare la protecția drepturilor fundamentale trebuie să fie înțelese ca punând sub semnul întrebării validitatea regulamentului în lumina dreptului comunitar. În această privință, trebuie să se facă distincție

între o atingere eventuală adusă dreptului de proprietate, pe de o parte, și o restricție impusă eventual libertății profesionale, pe de altă parte.

Cu privire la dreptul de proprietate

17 Dreptul de proprietate este garantat în ordinea juridică comunitară, în conformitate cu concepțiile comune constituțiilor statelor membre, reflectate și de Primul Protocol la Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului.

18 Articolul 1 din acest protocol prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât din cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor în conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau a altor contribuții sau a amenzilor.”

19 După ce a afirmat principiul respectării proprietății, această dispoziție ia în considerare două forme posibile de încălcare a drepturilor proprietarului, după cum încălcarea urmărește lipsirea proprietarului de dreptul său sau restrângerea folosinței acestuia. În cazul de față, este incontestabil că interzicerea unor plantații noi nu poate fi considerată ca un act care duce la lipsirea de proprietate, deoarece proprietarul rămâne liber să dispună de bunul său și să-l supună altor utilizări care nu sunt interzise. Dimpotrivă, nu există nicio îndoială că această interdicție restrânge folosința proprietății. Articolul 1 paragraful al doilea din protocol conține în această privință o indicație importantă, în sensul că ea recunoaște statelor dreptul de a „adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor în conformitate cu interesul general”. Astfel, protocolul admite, în principiu, caracterul licit al restrângerilor aduse folosinței proprietății, limitând totuși aceste restricții, în măsura pe care statele o consideră „necesară” pentru apărarea „interesului general”. Această prevedere nu permite, cu toate acestea, să se dea un răspuns suficient de precis la întrebarea adresată de Verwaltungsgericht.

20 Prin urmare, pentru a putea răspunde la această întrebare, trebuie să se ia în considerare și indicațiile care rezultă din normele și practicile constituționale ale celor nouă state membre. O primă constatare care se impune în această privință este că aceste norme și practici îi permit legiuitorului să reglementeze folosința proprietății private în interesul general. În acest scop, unele constituții se referă la obligațiile inerente proprietății (Legea fundamentală germană, articolul 14 paragraful al doilea, prima teză), la funcția sa socială (Constituția italiană, articolul 42 paragraful al doilea), la subordonarea folosinței sale cerințelor binelui general (Legea fundamentală germană, articolul 14 paragraful al doilea, a doua teză și Constituția irlandeză, articolul 43.2.2) sau la justiția socială (Constituția irlandeză, articolul 43.2.1). În toate statele membre, numeroase măsuri legislative au dat o expresie concretă acestei funcții sociale a dreptului de proprietate. Astfel, în toate statele membre există o legislație privind economia agricolă și forestieră, regimul apelor, protecția mediului, amenajarea teritoriului și urbanismul, care impun restricții, uneori considerabile, folosinței proprietății funciare.

21 În special, în toate țările viticole ale Comunității există norme imperative, chiar dacă severitatea lor diferă, privind plantarea de viță de vie, selecția soiurilor și metodele de cultivare. În niciuna dintre țările respective aceste dispoziții nu sunt considerate ca fiind incompatibile, în principiu, cu respectul datorat dreptului de proprietate.

22 Astfel, se poate afirma, ținând seama de concepțiile constituționale comune statelor membre și de practicile legislative constante, în domeniile cele mai diverse, că faptul de a impune restricții plantațiilor noi de viță de vie prin Regulamentul nr. 1162/76 nu poate fi contestat, în principiu. Este un tip de restricție cunoscut și admis ca legitim, sub forme identice sau analoge, în ordinea constituțională a tuturor statelor membre.

23 Această constatare nu epuizează, cu toate acestea, problema ridicată de către Verwaltungsgericht. Chiar dacă nu se poate contesta, în principiu, posibilitatea pentru Comunitate de a restrânge exercitarea dreptului de proprietate în cadrul unei organizări comune a pieței și în sensul unei politici structurale, este necesar să se examineze dacă restricțiile instituite de reglementarea în litigiu răspund efectiv unor obiective de interes general urmărite de Comunitate și dacă acestea nu constituie, în raport cu scopul urmărit, o intervenție disproporționată și intolerabilă în prerogativele proprietarului, care ar aduce atingere înseși substanței dreptului de proprietate. Aceasta este, de fapt, obiecția formulată de reclamanta în acțiunea principală, care consideră că doar continuarea unei politici de calitate i-ar permite legiutorului să restrângă folosința proprietății viticole, astfel încât el ar dispune de un drept intangibil din momentul în care s-ar recunoaște că terenul său este corespunzător pentru cultura viței de vie. Prin urmare, trebuie să se examineze care este obiectivul urmărit de regulamentul contestat și să se aprecieze dacă există un raport rezonabil între măsurile prevăzute de regulament și obiectivul urmărit de Comunitate în acest caz.

24 Dispozițiile Regulamentului nr. 1162/76 trebuie să fie avute în vedere în contextul organizării comune a pieței vitivinicole, aflată în strânsă legătură cu politica structurală urmărită de Comunitate în domeniul respectiv. Aceste obiective apar în Regulamentul nr. 816/70 din 28 aprilie 1970 privind dispozițiile suplimentare referitoare la organizarea comună a pieței vitivinicole (JO L 99, p. 1), care se află la baza regulamentulului contestat, precum și în Regulamentul nr. 337/79 din 5 februarie 1979 privind organizarea comună a pieței vitivinicole (JO L 54, p. 1), care codifică ansamblul dispozițiilor privind organizarea comună a pieței. Titlul III din acest regulament, privind „normele referitoare la producție și la controlul plantațiilor”, constituie în prezent cadrul juridic al materiei. Un alt element, care permite să se recunoască politica comunitară în acest domeniu, este Rezoluția Consiliului din 21 aprilie 1975 privind noile orientări pentru echilibrarea pieței vinurilor de masă (JO C 90, p. 1).

25 Din toate aceste acte rezultă că politica inițiată și parțial pusă în aplicare de către Comunitate constă într-o organizare comună a piețelor, în legătură cu o ameliorare structurală a sectorului vitivinicol. Această acțiune urmărește, în cadrul orientărilor articolului 39 din Tratatul CEE, un dublu obiectiv, și anume, stabilirea unui echilibru durabil al pieței vitivinicole la un nivel al prețurilor avantajos pentru producători și echitabil pentru consumatori, pe de o parte, iar, pe de altă parte, obținerea ameliorării calității vinurilor comercializate. Pentru a îndeplini acest dublu obiectiv, de echilibru cantitativ și de progres calitativ, reglementarea comunitară a pieței vitivinicole a prevăzut o gamă largă de intervenții care se aplică atât în faza de producție, cât și în aceea de comercializare a vinului.

26 În această privință, trebuie să fie semnalate, în special, dispozițiile articolului 17 din Regulamentul nr. 816/70, reluate sub o formă mai elaborată de articolul 31 din Regulamentul nr. 337/79, care prevăd elaborarea, de către statele membre, a unor planuri previzionale de plantare și de producție, coordonate în cadrul unui plan comunitar obligatoriu. Pentru punerea în aplicare a acestui plan pot interveni prevederi referitoare la plantarea, replantarea, scoaterea viței și abandonarea plantațiilor viticole.

27 Tocmai în acest cadru a intervenit Regulamentul nr. 1162/76. Din preambulul acestui regulament și din circumstanțele economice în care a fost adoptat, caracterizate de formarea, începând cu recolta din 1974, de excedente de producție permanente, rezultă că acest regulament îndeplinește o dublă funcție: pe de o parte, el trebuie să permită frânarea, în viitorul apropiat, a creșterii continue a excedentelor; pe de altă parte, el trebuie să acorde instituțiilor Comunității timpul necesar aplicării unei politici structurale care să favorizeze producțiile de înaltă calitate, cu respectarea particularităților și a nevoilor diferitelor regiuni viticole ale Comunității, prin alegerea terenurilor de cultură și a soiurilor de viță, precum și prin reglementarea metodelor de producție.

28 Tocmai pentru a răspunde acestei duble preocupări, Consiliul a instituit, prin Regulamentul nr. 1162/76, o interdicție generală de noi plantații, fără a face, cu anumite excepții bine delimitate, o distincție în funcție de calitatea solurilor. Trebuie să se remarce că, în ceea ce privește domeniul general de aplicare al acesteia, măsura adoptată de Consiliu are un caracter temporar. Ea este destinată să se facă față în viitorul apropiat unei situații conjuncturale de surplus, pregătind, în același timp, măsuri structurale definitive.

29 Astfel concepută, măsura criticată nu implică nicio limitare neîntemeiată a exercitării dreptului de proprietate. Într-adevăr, exploatarea unor noi plantații viticole într-o situație caracterizată de o supraproducție prelungită n-ar avea alt efect, din punct de vedere economic, decât să mărească volumul surplusurilor; de asemenea, o astfel de extindere, în acest stadiu, ar antrena riscul de a face mai dificilă punerea în aplicare a unei politici structurale la scară comunitară, în cazul în care aceasta s-ar baza pe aplicarea unor criterii mai stricte decât prevederile legislației naționale actuale privind selecția solurilor admise pentru cultura viței de vie.

30 Prin urmare, este necesar să se concluzioneze că restricția impusă folosinței proprietății prin interzicerea de noi plantații de viță de vie, instituită pentru o perioadă limitată de Regulamentul nr. 1162/76, este justificată de obiectivele de interes general urmărite de Comunitate și nu aduce atingere substanței dreptului de proprietate, astfel cum este recunoscut și garantat în ordinea juridică comunitară.

Cu privire la libera exercitare a activităților profesionale

31 Reclamanta în acțiunea principală mai consideră că interzicerea de noi plantații impusă de Regulamentul nr. 1162/76 îi lezează drepturile fundamentale, prin aceea că are ca efect restrângerea liberei exercitări a activității sale profesionale, în calitate de viticultor.

32 Astfel cum Curtea a arătat deja în Hotărârea sa din 14 mai 1974, *Nold*, menționată anterior, deși este adevărat că în ordinea constituțională a mai multor state membre sunt acordate garanții pentru libera exercitare a activităților profesionale, dreptul astfel garantat, departe de a reprezenta o prerogativă absolută, trebuie să fie considerat în lumina funcției sociale a activităților protejate. În cazul de față, trebuie arătat că măsura comunitară contestată nu afectează în niciun fel accesul la profesia de viticultor și nici libera exercitare a acestei profesii pe suprafețele destinate în prezent viticulturii. În măsura în care interzicerea de noi plantații ar afecta libera exercitare a profesiei de viticultor, această limitare nu ar fi decât consecința restricției aduse folosinței dreptului de proprietate, până la a se confunda cu aceasta. Astfel, restricția impusă liberei exercitări a profesiei de viticultor, presupunând că aceasta există, ar fi justificată prin aceleași motive care justifică restricția adusă folosinței proprietății.

33 Din cele ce precedă, rezultă, aşadar, că examinarea Regulamentului nr. 1162/76, în lumina îndoielilor formulate de către Verwaltungsgericht, nu a arătat niciun element de natură să afecteze validitatea acestui regulament din cauza unei contradicţii cu cerinţele care decurg din protecţia drepturilor fundamentale în Comunitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

Cheltuielile efectuate de către Guvernul Republicii Federale Germania, de către Consiliu şi de către Comisia Comunităţilor Europene, care au prezentat observaţii Curţii, nu pot face obiectul unei rambursări,

Întrucât procedura are, în raport cu părţile din acţiunea principală, un caracter incidental faţă de procedura din faţa Verwaltungsgericht din Neustadt an der Weinstraße, este de competenţa acestei instanţe să se pronunţe cu privire la cheltuielile de judecată;

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunţându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate de către Verwaltungsgericht din Neustadt an der Weinstraße prin Hotărârea din 14 decembrie 1978, horărăşte:

1) Regulamentul nr. 1162/76 din 17 mai 1976 al Consiliului privind măsurile de adaptare a potenţialului viticol la nevoile pieţei, modificat prin Regulamentul nr. 2776/78 al Consiliului din 23 noiembrie 1978, care modifică pentru a doua oară Regulamentul nr. 1162/76, trebuie să fie interpretat în sensul că articolul 2 alineatul (1) al acestuia se aplică şi cererilor de autorizare de noi plantaţii de viţă de vie introduse înainte de intrarea în vigoare a regulamentului.

2) Articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1162/76 trebuie să fie interpretat în sensul că interdicţia de a acorda autorizaţii de noi plantaţii pe care o enunţă - făcând abstracţie de excepţiile prevăzute la articolul 2 alineatul (2) din regulament - se aplică în mod general, adică, în special, independent de chestiunea de a şti dacă un teren este sau nu corespunzător pentru cultura viţei de vie, în conformitate cu dispoziţiile unei legi naţionale.

Kutscher	O'Keeffe	Touffait	Mertens de Wilmars	Pescatore
Mackenzie Stuart		Bosco	Koopmans	Due

Pronunţată în şedinţă publică la Luxemburg, 13 decembrie 1979.

Grefier
A. Van Houtte

Preşedinte
H. Kutscher